

ningen af deres Uddannelsesetid. Dette er et Vidnesbyrd om, at man tager disse Sager op med Alvor, og jeg kan sige til det ærede Medlem for Ribe, at alle Vegne, hvor man optager Skyttesagen, og der ikke er en Leder, som har den fornødne Autoritet, hvor det bliver Leg og Komers, som det ærede Medlem udtrykte sig, gaar det meget hurtigt i Stykker, det er kun, hvor Sagen optages med Alvor og Dygtighed, at man formaar at opretholde den. — Saa sagde det ærede Medlem for Ribe ogsaa, at vi burde have noget for Pengene, og jeg kan ikke nægte andet, end at det forekommer mig, at det ærede Medlem netop her sagde noget, som jeg for mit Vedkommende er glad ved, og som jeg tror er godt at lægge sig paa Sinde; jeg tror ogsaa, at vi skulle have noget for Pengene; og naar vi nu skulle til at overveje vor hele Forsvarssag, vil jeg haabe, at vi netop skulle faa noget for de Penge, vi have ofret paa Skyttesagen, for jeg tror ikke, der er noget, der i den Grad kan give et Fingerpeg, en Vejledning i den Retning, hvori vort Forsvar skal ordnes, som netop Skyttesagen; thi dette, at Skytteforeningerne ad Frivillighedens Vej have taget disse praktiske Opgaver op og løst dem paa en saa udmærket Maade, vidner om, at i denne Retning vil det vistnok være nødvendigt at føre vort Forsvarsvæsen, for at Forsvaret kan komme til at nyde den Tillid hos Befolkningen, som er en nødvendig Betingelse, og som jeg anser for heldig for dens Udvikling; det gælder ikke alene om, at vi kunne spare nogle Penge, men ogsaa om, at de unge Mennesker med Glæde kunne træde ind i Hæren, hvad de i alt Fald ikke altid kunne nu, og at vi andre med Glæde kunne sende vore Sønner ind i Hæren, sikre paa, at de der ville faa en nyttig og god Uddannelse. En Løsning af dette Spørgsmaal vil naturligvis have sine overmaade store Vanskeligheder. Det vil maaske være en Indrømmelse over, for det ærede Medlem for Ribe, naar jeg siger, at noget mere forstenet og stokkonservativt end vort nuværende Militærvæsen kender jeg ikke, saa det vil naturligvis have sine store Vanskeligheder at røre derved; men derfor mener jeg netop, at det er godt, at Skyttesagen giver et Fingerpeg i den Retning, i hvilken vi skulle ordne vort Forsvar, ligesom jeg ogsaa tror, at de frisindede Elementer inden for Hærens Rammer i Virkeligheden længes efter at komme ind i andre Tilstande.

Et andet Spørgsmaal, som jeg udtalte

mig om i Fjor, skal jeg kun lige berøre med et Par enkelte Ord. Finansudvalget har tidligere vist, at det havde Interesse for den Sag, og det giver mig Haab om, at det ogsaa vil lykkes snart at faa noget gennemført. Det drejer sig om en forøget Bevilling til trængende Højskoleelever. Den Bevilling, vi have i Øjeblikket, svarer i Virkeligheden ikke til den Trang, som er til Stede. Vi se rundt omkring i vore Skoleraad, at en Mængde Ansøgere maa skubbes ud, og det er ikke muligt at give Understøttelse i den Udstrækning, hvori det tiltrænges. De smaa Understøttelser, som gives, bevirke saa atter, at en Mængde af de fattigste maa afsige Understøttelsen, fordi de ikke kunne bruge den. Jeg tror, at det er paa Tide, at hele denne Bevilling i større Grad kan komme ned til de laveste Lag, eller rettere sagt, til de mest ubemidlede, saaledes at disse kunne faa mere Gavn af dem, end de hidtil have haft. Det vilde have saa meget mere Betydning, som det i Virkeligheden har vist sig, at det Arbejde, Højskolerne gøre, danner et udmærket Grundlag baade for Befolkningens aandelige Udvikling og for dens daglige Dygtighed. Derfor var det, som sagt, ønskeligt, at dette Gode i langt højere Grad kunde trænge ned til de mest ubemidlede Samfundsklasser.

Jeg vil ogsaa gerne lige sige et Par enkelte Ord vedrørende en Udtalelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der var saa glad ved de lave Gods- og Persontakster paa vore Jernbaner. Jeg kan ikke nægte, at jeg i langt højere Grad kan slutte mig til de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen), Udtalelser, som jeg finder langt sundere og rigtigere. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds sagde, at lave Person- og Godstakster ere et uhyre Gode for Befolkningen, og at de tjene til Samfundets Bedste derigennem, at de lave Persontakster gøre det let at rejse rundt i vort Land, og at de lave Godstakster paa en meget virksom Maade ophjælpe vort Erhvervsliv. Det kan jo lyde meget godt, men jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at de Folk, som særlig benytte Tiden til at rejse rundt i vort Land, som det ærede Medlem udtrykte sig, i alt væsentligt høre til de Samfundsklasser, som have rigeligt baade med Tid og med Penge, og det er altsaa deres Rejser, Staten og derigennem samtlige Statsborgere bidrage til at betale. Hvad de lave Godsbanktakster angaar, indrømmer jeg, at de